

[Ministeren for handel, industri og søfart.] drage ca. 3,5 milliarder kr., medens den reguleringsbundne del af importen kun ville andrage 1,9 milliarder kr. eller godt en trediedel af den samlede import.

Med hele denne politiske og økonomiske udviklingslinie som baggrund er vi fra regeringens side klar over, at de skridt til en skærpelse af importreguleringen, vi i dag stiller forslag om, vil vække opmærksomhed, men vi tror også, at nødvendigheden af disse skridt vil blive fuldt forstået dels i betragtning af de alvorlige valutaudsigter for det kommende år, dels i betragtning af, at den eneste anden udvej, der vil være mulig, hvis man ikke vil importbegrænsningen, er kreditbegrænsning med stor arbejdsløshed og nedgang i produktion og omsætning.

Hvis man spørger, om de foreslåede foranstaltninger betyder en principiel ændring i landets økonomiske politik, må svaret blive nej.

Vort mål er stadigvæk, at landet snarest muligt kan genvinde den økonomiske balance, der har været i uorden siden krigen.

Vort synspunkt er stadig, at landet skal producere sig gennem vanskelighederne. Vi ønsker at holde fast ved den store beskæftigelse og den høje produktion.

Vi ønsker tillige det europæiske samarbejde fortsat og udvidet mest muligt. Selvom det vil være umuligt i øjeblikket at angive, hvor længe den skærpede importregulering skal vedvare, må den betragtes som noget midlertidigt, og regeringen vil stedse have sin opmærksomhed henvendt på, hvornår den pris- og valutamæssige udvikling måtte forbedre sig, sådan at man uden fare for kronkursen eller for beskæftigelsen på ny kan skride til en afvikling.

Man må imidlertid være klar over, at de metoder, der hidtil har været anvendt i det europæiske økonomiske samarbejde, har været ugunstige for Danmark og i betragtning af vort lands særlige erhvervmæssige struktur har måttet forekomme os ensidige. Dette har vi fra regeringens side ofte givet klart udtryk for såvel ved organisationens møder i Paris som her i salen. Vi har peget på, hvorledes Danmark har Europas laveste toldniveau og derfor virkelig giver frit løb for importen af de varer, der sættes på friliste, medens andre lande fortsat lægger importen af frilistevarerne hindringer i vejen ved høje toldsatser. Vi har peget på, hvorledes dette specielt ramte Danmarks store landbrugseksport, der praktisk taget ikke har haft fordel af liberaliseringen. Resultatet af dette er, at den europæiske liberalise-

ring for Danmark betyder øgede valuta-udgifter, men næsten ikke forøgede valuta-indtægter. Liberaliseringen forværrer altså landets valutasituation.

Vi har videre peget på virkningerne af dobbeltprissystemer: at visse lande anvender højere priser på de råvarer, de eksporterer, end på de samme råvarer, når de sælges til deres egen industri. Vi har peget på, at den europæiske betalingsordning, der nu er ved at blive gennemført — i modsætning til det danske forslag til en europæisk betalingsordning —, ikke indeholder tilstrækkelige pressionsmidler til at overbevise deflationslandene om, at de bør ændre deres politik og udvide deres produktion og beskæftigelse og dermed deres import. Så længe dette ikke sker, forbliver der mangel på harmoni mellem de europæiske landes økonomier, og liberaliseringsfremgangsmåden vil under disse forudsætninger let medføre, at et land som Danmark i en periode med en stærkt anstrengt valutasituation vil få arbejdsløsheden som blind passager på frilisterne.

Vi havde under forhandlingerne om betalingsordningen håb om, at Danmark i betragtning af sin valutastilling og af de her nævnte forhold ville få tildelt en særlig gunstig udgangsposition ved ordningens start i form af et dollarbeløb, der kunne trækkes på til dækning af den første tids uundgåelige underskud på Danmarks konto i unionen. Det fik Danmark imidlertid ikke, idet andre lande, f. eks. Norge, der i kraft af en anden indrepolitisk magtfordeling bedre kan lægge et fast planøkonomisk program for en årrække fremover, blev foretrukket.

Da alt dette stod klart, blev der fra dansk side taget tydeligt forbehold overfor 60 pct.s reglen, og der er næppe nogen, der vil finde det urimeligt, at Danmark, som valutaudsigterne tegner sig i dag, ikke alene ser sig nødsaget til at gøre brug af de af overenskomstens bestemmelser, der kan anvendes, hvis et land ikke ser sig i stand til at opfylde 60 pct.s reglen, men også på midlertidig basis vil gøre brug af de bestemmelser i betalingsoverenskomsten, der muliggør tilbageførsel fra den frie liste til den bundne liste. Den danske regerings hensigt om at stille forslag til rigsdagen herom er i god tid notificeret overfor Europaorganisationens formand og generalsekretær samt overfor de engelske og amerikanske repræsentanter ved Europaorganisationen i Paris. Også Oslo og Stockholm er orienteret.

Som nævnt indebærer dette ingen negativ holdning overfor det europæiske samarbejde. Vi betragter stadig dette sam-